

που είχαν προηγηθεί σε διμοιρίες στην περιοχή των Εξαρχείων). Η ολοκληρωτικού τύπου συστημική μετατόπιση, η ένταξη όλο και περισσότερων κοινωνικών κομματιών στις κατασταλτικές-ποινικές στρατηγικές της ελληνικής δημοκρατίας και η εγχάραξη των κοινωνικών πρακτικών αντίστασης στο θεσμικό και κατασταλτικό πεδίο ως «αντικοινωνικών», ως «επιθέσεις μειοψηφιών» κτλ, αποτελούν μια προεικόνιση των μεθοδεύσεων, των διαθέσεων και των τακτικών των κυρίαρχων απέναντι στις παρούσες και τις επερχόμενες κοινωνικές αντιστάσεις, εκρήξεις και επιλογές σύγκρουσης με το καθεστώς. Αν κάτι δε θα χρεοκοπήσει ποτέ στη βούληση της βίας και της διάχυσης του φόβου. Ομως και αντίστροφα, αν κάτι δε θα χρεοκοπήσει ποτέ στις γραμμές των «από κάτω» είναι τα χαρακώματα αντίστασης στην κυριαρχική επέλαση. Αυτό που απομένει είναι η διεύρυνση των συνειδητών επιλογών αμφισβήτησης και ρήξης με την πολιτική και οικονομική εξουσία, εγχώρια και υπερεθνική.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο έρχεται η δίκη των κατηγορούμενων για τον Επαναστατικό Αγώνα, την οποία το καθεστώς θα επιχειρήσει να μετατρέψει σε πεδίο επιβεβαίωσης και κατοχύρωσης των κατασταλτικών μεθοδεύσεων, των δογμάτων ασφαλείας, του νομικού πολιτισμού της αστικής δημοκρατίας. Υπόθεση, όμως, πολύ δύσκολη, όπως διαφαίνεται από την στάση των κατηγορουμένων, που σκοπεύουν να μετατρέψουν τη δικαστική αίθουσα σε πεδίο καταδίκης του ίδιου του καθεστώτος εκμετάλλευσης και υποταγής.

Η αλληλεγγύη στους διωκόμενους αγωνιστές είναι κομμάτι της κοινωνικής απάντησης στην κρατική επιθετικότητα και δεν αναγνωρίζει τα διλήμματα που θέτει η κυριαρχία περί νομιμότητας και παρανομίας, ενοχής και αθωότητας. Οχι μόνο γιατί τα μέσα εναντίωσης στον κόσμο της εξουσίας δε θα τα κρίνουν τα έκτακτα στρατοδικεία της ελληνικής δημοκρατίας αλλά οι ζωντανοί ριζοσπαστικοί κοινωνικοί αγώνες. Οχι μόνο γιατί αναγνωρίζουμε πως η δράση του Επαναστατικού Αγώνα είχε συγκεκριμένο προσανατολισμό και στόχευση: στόχευε τον κόσμο της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και του πολιτισμού της εξουσίας. Αλλά και γιατί η αλληλεγγύη ως κοινωνική αξία και πρόταγμα δεν προκύπτει ως ταύτιση ούτε «παρέχεται» μόνο στο βαθμό που ανταποκρίνεται και συμπίπτει στις κάθε φορά δικές μας αναλύσεις, μεθοδολογίες και στοχεύσεις, αλλά εκδηλώνεται ως κριτική σχέση, που οι διαφορές και οι διαφορετικές επιλογές αποτελούν το πεδίο αντιπαραθέσεων και ωσμώσεων, χωρίς όμως διαχωρισμούς, κατακερματισμούς και πρωτοκαθεδρίες. Η διακριτότητα και οι διαφοροποιήσεις στις επιλογές αγώνα δεν είναι το σύνορο της αλληλεγγύης αλλά το έδαφος των κοινωνικοπολιτικών διεργασιών διασταύρωσης ή απόκλισης, σύγκρουσης και σύνθεσης, στην προοπτική μιας αυτοοργανωμένης, ακρατικής, αταξικής κοινωνίας, ελευθερίας, ισότητας, αλληλοβοήθειας.

 αναρχικές/οι από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά

Ποια μεγαλύτερη χαρά από μια σκέψη που εξαπολύεται στον άνεμο, που φτάνει να ενσαρκώνεται από τις πιο διαφορετικές συλλογικότητες, που την ενισχύουν, την εμπλουτίζουν -ακόμη και μέσα από την μεταξύ τους περιπαθή διαπάλη θέσεων και στρατηγικών- και την τροποποιούν μέχρι να γίνει αγνώριστη η καταγωγική της ρίζα, την μετατρέπουν σε κληρονομιά όλων!

Για έναν κόσμο χωρίς εξουσίες και πάτρωνες, χωρίς ιεραρχίες και πρωτοκαθεδρίες, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.

αλληλεγγύη σε όσους διώκονται για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα

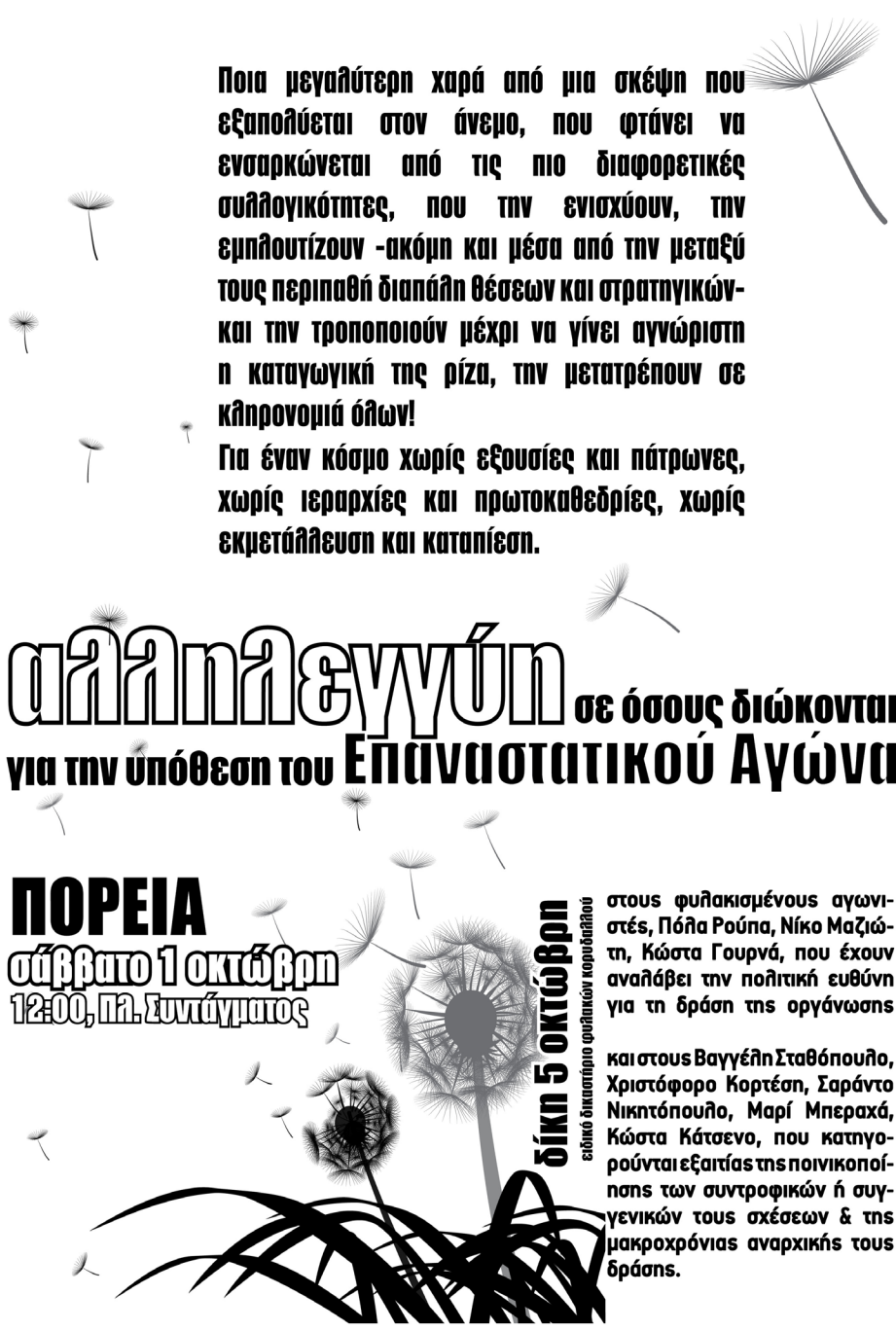
ΠΟΡΕΙΑ
σάββατο 1 οκτώβρη
12:00, Πλ. Συντάγματος

δίκη 5 οκτώβρη

επίσημο δικαστήριο φυλακών κορυδαλλού

στους φυλακισμένους αγωνιστές, Πόλη Ρούπα, Νίκο Μαζιώτη, Κώστα Γουρνά, που έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη για τη δράση της οργάνωσης

και στους Βαγγέλη Σταθόπουλο, Χριστόφορο Κορτέση, Σαράντο Νικητόπουλο, Μαρί Μπεραχά, Κώστα Κάτση, που κατηγορούνται εξαιτίας της ποινικοποίησης των συντροφικών ή συγγενικών τους σχέσεων & της μακροχρόνιας αναρχικής τους δράσης.

Στις 5 Οκτώβρη, στην ειδική αίθουσα δικαστηρίου στις φυλακές Κορυδαλλού, ξεκινά η δίκη της υπόθεσης του Επαναστατικού Αγώνα. Δικάζονται οι αγωνιστές Νίκος Μαζιώτης, Πόλα Ρούπα, Κώστας Γουρνάς (οι οποίοι έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη για την οργάνωση) και οι Σαράντος Νικητόπουλος, Βαγγέλης Σταθόπουλος, Χριστόφορος Κορτέσης (που αρνούνται τις κατηγορίες, προφυλακίστηκαν για 12 μήνες και αφέθηκαν προσωρινά ελεύθεροι με βούλευμα) και διώκονται εξαιτίας των συντροφικών τους σχέσεων και της μακροχρόνιας αναρχικής τους δράσης. Μαζί τους δικάζονται, επίσης, η Μαρί Μπεραχά σύντροφος του Κώστα Γουρνά και ο καταζητούμενος Κώστας Κάτσενος.

Τον Απρίλιο του 2010 και για αρκετές μέρες μια εικόνα κυριαρχούσε στις οθόνες και ήθελε να αποικίσει τα μυαλά όλων μας: αυτή ενός γραβατωμένου αστυνομικού ρεπόρτερ που με φόντο το μεγάλο λογότυπο της ελληνικής αστυνομίας, ξερνούσε ασθμαίνοντας «πληροφορίες και στοιχεία» για την «εξάρθρωση της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας». Οι γελοιότητες εναλλάσσονταν με τις θριαμβολογίες: από τις «ύποπτες καλαματέες» που έβαζαν οι «τρομοκράτες» στον κήπο τους, τις «παράξενες» μεταμεσονύχτιες συνήθειές τους, τις μικρές και εξίσου «ύποπτες» καθημερινές κινήσεις τους, τη σχέση τους με τον πισώπλατα πυροβολημένο Λάμπρο Φούντα που έπεσε νεκρός σε ένοπλη συμπλοκή με τους μπάτσους στη Δάφνη κατά τη διάρκεια προπαρασκευαστικής ενέργειας του Επαναστατικού Αγώνα, την «δίψα τους για αίμα και χρήμα» και από εκεί στα συγχαρητήρια της αμερικάνικης πρεσβείας για το «τελειωτικό χτύπημα στην εγχώρια τρομοκρατία». Η ροή των πληροφοριών -άμεσα διοχετευόμενη από τα «αντι»τρομοκρατικά επιτελεία της ΕΛ.ΑΣ.- αφηρόταν στην τελική επιμέλεια ενός γνωστού και νοσηρού δημοσιογραφικού οίστρου για να παραχθεί το άμεσα επιδιωκόμενο: η πρόκληση κοινωνικής σύγχυσης, η απονοματοδότηση του λόγου των συλληφθέντων και η επανοματοδότησή του από την τρέχουσα ρητορεία. Οι «τρομοκράτες» δεν έπρεπε να έχουν φωνή άλλη πέρα από τις ανακοινώσεις της αστυνομίας, δεν έπρεπε να έχουν άλλο πρόσωπο πέρα από αυτό που «σκιαγραφούσαν» τα ρεπορτάζ, δεν έπρεπε να έχουν άλλα κίνητρα, διαδρομές, αντιλήψεις, ζωές πέρα από τις «σκοτεινές πτυχές της αιμοδιψούς τρομοκρατίας».

Στη συνέχεια -εκτός από τους 6 συλληφθέντες-τρόπαια- άρχισε να ξεδιπλώνεται σε όλη του την έκταση μια αντιτρομοκρατική εκστρατεία με συγκεκριμένη στόχευση. Δεκάδες άτομα του ευρύτερου αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου στοχοποιήθηκαν (για τις φιλικές, συγγενικές ή και συντροφικές σχέσεις με κάποιους από τους κατηγορούμενους), δέχονταν τις «ευγενείς» παρενοχλήσεις της αντιτρομοκρατικής και των ΜΜΕ, τις απειλητικές ανακριτικές κλητεύσεις, ενώ μια ολόκληρη γειτονιά (αυτή της Νέας Φιλαδέλφειας, επειδή εκεί έμεναν κάποιοι από τους κατηγορούμενους) υποβλήθηκε -για περίπου ένα μήνα- σε ένα hi tech πείραμα κοινωνικού ελέγχου και επιτήρησης: παρακολούθησεις όλων των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων, καθημερινές παρενοχλήσεις για απόσπαση πληροφοριών, καταγραφή από τα αντιτρομοκρατικά επιτελεία των συνηθειών των περιοίκων.

Όλα αυτά δεν ήρθαν από το πουθενά, ούτε ήταν άγαρμπες στρατηγικές μιας δράκας αμερικανοτραφών αξιωματικών της αντιτρομοκρατικής, ούτε πολύ περισσότερο ένα προσωρινό ξεστράτισμα της αστικής δημοκρατίας σε μονοπάτια ποινικού ολοκληρωτισμού. Ήταν μια προέκταση των σύγχρονων δογμάτων ασφάλειας, του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης που έχει επιβληθεί. Επιπρόσθετα, εκείνη την περίοδο βρισκόμασταν στην επιτάχυνση της επίθεσης στον «εσωτερικό εχθρό» που είχε αναδυθεί από τις φωτιές της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008: είναι η μεταδεκεμβριανή περίοδος που κορυφώνεται η απόπειρα αποπολιτικοποίησης, απονοματοδότησης και εγκληματοποίησης του κοινωνικού ριζοσπαστισμού. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο οι διώξεις για την υπόθεση Επαναστατικός Αγώνας επανατροφοδότησαν τον κυρίαρχο ιδεολογικό πόλεμο: το δίπολο «ανομία ή νομιμότητα» που αφορούσε τον τρόπο και τα μέσα με τα οποία τα ριζοσπαστικά κοινωνικά κομμάτια θα επέλεγαν να αγωνιστούν ενάντια στους κυρίαρχους, διαμόρφωνε για την εξουσία ένα προνομιακό πεδίο όπου οι ερωτήσεις και οι απαντήσεις τίθονταν μονάχα από την ίδια. Επιπλέον, αυτά τα δίπολα ήθελαν να παίξουν το ρόλο της ανάσχεσης στις κινήσεις αλληλεγγύης, να αποκόψουν τους κατηγορούμενους από τα πραγματικά πολιτικά και κοινωνικά τους ριζώματα, να αποκρύψουν το αξιακό τους υπόβαθρο και τον οραματικό τους ορίζοντα. Τόσο ο φόβος όσο και τα «διλήμματα» έπρεπε να υποκαταστήσουν οποιαδήποτε άλλα κοινωνικά αντανακλαστικά.

Βρισκόμαστε πλέον σε μια περίοδο βαθιών κοινωνικών αναδιατάξεων με τη διαρκή εκβιαστική επίκληση της κρίσης και της χρεοκοπίας, μιας καθολικής και σκληρής επίθεσης σε ολόκληρο το σώμα των «από κάτω» από τους κυρίαρχους. Τα ψήγματα προνοιακού κράτους που υπήρχαν και οι ψευδαισθήσεις εξατομικευμένης οικονομικής ασφάλειας τελειώνουν. Το κενό αυτό που δημιουργείται στους μηχανισμούς κοινωνικής ειρήνευσης και συναίνεσης, έρχεται να καλύψει η καταστολή. Την «ανασύνθεση» του κοινωνικού ιστού σε περίοδο κρίσης, την αναλαμβάνουν αστυνομικά μέτρα. Δεν είναι μόνο το προφανές που το επιβεβαιώνει πχ. η εντατικοποιημένη και προκλητική παρουσία διαφόρων αστυνομικών σωμάτων στο δρόμο, σε σχηματισμό και κουλτούρα στρατού κατοχής. Είναι ταυτόχρονα η αύξηση της επιτήρησης, η θωράκιση του νομικού οπλοστασίου (πχ νέος τρομονόμος, που περικλείει ως «τρομοκρατικές» διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις αντίστασης). Είναι η επίδειξη βίας και πρόκλησης φόβου όταν αντιμετωπίζονται στο δρόμο μαχητικά κοινωνικά κομμάτια (ποιος ξεχνάει τη στοχευμένη λύσσα των ΜΑΤ στις απεργιακές κινητοποιήσεις του περασμένου Ιουνίου;). Είναι η συνδρομή -σε μορφή οπισθοφυλακής- των δυνάμεων καταστολής στα διάφορα ρατσιστικά πογκρόμ, που οργανώνουν ακροδεξιές και νεοναζιστικές συμμορίες σε βάρος μεταναστών. Είναι η ποινική μεταχείριση -με όρους έκτακτου στρατοδικείου- όσων υπερασπίζονται την μαχητική αντιπαράθεση με το καθεστώς (όπως στην πρόσφατη δίκη για τη Συνομοσία των Πυρήνων της Φωτιάς). Είναι οι βαριές ποινές και οι προφυλακίσεις ανθρώπων με καρμπόν καταθέσεις αστυνομικών (όπως πρόσφατα με τους δυο προφυλακισμένους Χρήστο Κολεντίνη και Μιχάλη Ο., που συνελήφθησαν σε χρόνο και χώρο άσχετο με τις επιθέσεις